

LESKEDE KLUBI

Eha Veem

LESKEDE KLUBI

POSTKAST NR 4

Toimetanud Tiia Penjam
Kujundanud Tuuli Aule

© Eha Veem

© Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-443-1

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

Kõik sündmused, kohad ja tegelased on välja mõeldud
ning sündmused, mis toimuvad Eestimaa tuntud paikades,
ei ole tegelikult seal aset leidnud.

Autor

1. PEATÜKK

„No mis te istute nagu hunnik õnnetust,” hurjutas Riina ja vajus Rolfi kõrvale pingile. „Tulge tantsima!”

„Siin on nii hea istuda ja oma vanu konte soojendada,” muigas Rolf vabandavalt.

„Vaat kus mul vanakesed väljas,” pahandas Riina. „Tulite ju pidusse. Naised tahavad ikka tantsida.”

„Ei ole lugu,” tõttas Emma naabrimehele appi. „Tantsitud kah juba.”

„Pole siin midagi istuda, Rolf. Sass ei ole sust palju noorem, aga lööb tantsu mis mühiseb,” kiitis Riina abikaasat, kes teisel pingiotsal istet oli võtnud ja taskurätiga higist leemendavat otsaesist pühkis.

„Kuhu sa pääsed, kui sul selline energiline teinepool on,” muigas too naisevenna suunas. „Aga nüüd peaks küll natukene vahet pidama ja ennast millegagi turgutama.” Kohtunik Berklund ja Rolf kiitsid mõtte heaks. Võtnud naistelt joogitellimused, tüürisid mehed lõkkeplatsi serva paigutatud kioskite poole.

Bänd tegi väikese vaheaja ja rahvas valgus tantsupõrandalt üle platsi laiali.

„Ahaa, siin te konutategi!” kuulsid naised kedagi enda selja taga ütlevat. Nad keerasid ehmunult ringi. Väga lühikeste juustega meesterahvas ruudulises lühikeste käistega pluusis, mustas nahkvestis ja teksades, arvata kolmekümnendates, polnud siiski pöördunud nende poole, vaid sättis ennast paar pingirida tagapool istuva paarikese kõrvale. Mees oli juba parajalt jökkis, kuid lonksas plasttopsikust veel midagi lisaks.

Naised ei tihanud rohkem selja taha piiluda. Kuid noormees ei püüdnudki häält tasandada ning tema jutt kostis tahes-tahtmata nendeni.

Tundus, et paarike ei olnud „vanast sõbrast” erilises vaimustuses.

„Tead, jäta meid rahule ja astu edasi,” lausus pingil istunud mees võrdlemisi rahumeelselt.

„Ohoo, või kohe nii,” läks uustulnuk kuraasi täis. „See on vaba maa ja ma võin istuda, kus tahan. Teie mind ei käsuta.”

Paarike vaikis.

„Kas nüüd on suu lukus? Mis te passite siin nagu kaks mömmi?” püüdis mees tüli lõkkele puhuda.

„Ma ütlesin sulle, et hakka astuma,” ei suutnud nüüd teinegi rahu säilitada, „või ma kutsun turvamehe.”

„Ahaa, ise ei julge, jah. „Kutsun turvamehe!”” osatas noormees. „Eks kutsu jah sõbrad kokku. Üks punt puha. Politseist löödi sind minema, nüüd suur turvamees valmis.” Hääl naiste selja taga oli veel paari pügala võrra valjemaks paisunud ning jõudis platsi servas jalutava turvamehe kõrvu, ilma et tarvitsenuks teda kohale kutsudagi.

„Nii, milles probleem?” uuris turva lähemale astudes.

„Kurat, Aivar!” Tülinorija hääles oli äratundmisrõõm. „Kas sa mind enam ei tunne? Tiit olen ju. Veski Tiit, noh. Tead küll.”

„Miks ma ei tunne,” jäi turvamees neutraalseks. „Sellegipoolest tuleb peol kenasti käituda ja teisi mitte tülitada.”

„See mu oma vana naine ju,” selgitas Tiiduks kutsutu. „Ja tema kuradi armuke. Mul on vaja nendega asjad selgeks rääkida,” õigustas mees ennast.

„Siin pole sobiv koht,” oli turvamees resoluutne. „Kui sa ennast korralikult üleval ei pea, oleme sunnitud su minema saatma.”

„Ahah, vaat kui tähtsaks läinud! Vana klassivenna vastu kohe vägivalda tarvitama. Okei! Ma lähen, aga pidage meeles, et see jutuajamine ei ole veel lõppenud. Küll me kohtume.”

„Mis siin toimub?” küsis kohtunik Berklund uudishimulikult, kui mehed jookide hankimise retkelt saabusid.

„Lihtsalt väike sõnavahetus,” lõi Riina käega. „Omadevaheline asi.”

Naised nägid, kuidas Tiit kergelt vankuval kõnnakul tantsuplatsi poole astus. Mingi lõbus seltskond, söögid-joogid käes, maandus nende taha pinkidele ja vahejuhtum ununes.

Alles koduteel tuli kohtunikul meelde juhtunu kohta täpsemat selgitust nõuda.

„Ah, tavaline lugu,” lõi Rolfi õde Riina käega, kui nad mööda metsavaheteed Vanakõrtsi talu poole sammusid. Vanakõrtsil pidas Roosmaa pere väikest külalismaja ja tollel jaanilaupäeval võõrustas Parmojalt saabunud Leskede klubi seltskonda.

„Tiit, see tülinorija tüüp,” seletas Riina, „on Veski Vaike poeg. Vaike käib mul vahel suviti abiks. Tal on invaliidsus ja raha hädasti vaja. Töötas enne postkontoris, aga see pandi kinni. No ja kus sa hing siin tööd leiad? Hakka või Viljandisse käima. Seepärast Tiitki Soome läks. Ja ega tema üksi, päris mitu poissi läksid. Mõned jäidki ja on kogu perega seal. Ei need enam koju tule. Paar tükki siiski on ka tagasi.

Tiit käis algul Eesti ja Soome vahet. Tal pruut jäi siia maha. See-sama, kes meie taga istus. Pärastpoole Tiit enam ei tulnud. Ja kohe üldse ei tulnud mitu aastat. Vaike muretses mis hirmus. Siis poiss kirjutas, et on hea töökoha leidnud ega saa koju tulla. Külli, see Tiidu pruut, ootas ka mõnda aega, aga kaua sa, noor inime, siis ikka ootad, kui teine mingit elumärki ei anna. Leidis uue. Ja nüüd äkisti mõned nädalad tagasi ilmus Tiit välja. Väge ja tähtsust täis. Pidavat mõisas

elama. Ema juurde ei jäänud. No Vaikel on muidugi ka väike korter, ainult kaks tuba. Aga ikkagi. Tiidul peab ropult raha olema, et mõisas elada,” arvas Riina teadvalt.